

Onze Jo

MIJMERING

Ik zat achter in de kerk. Ik kende de overledene slechts op afstand. Hij was zesentachtig en 'op', zoals dat heet. De kerk liep aardig vol. Iedereen kende hem, hij had z'n hele leven in het dorp gewoond. Hij was 'ne goeie mens, zou ik uit diverse monden horen.

Vlak voor het begin van de mis schoof een oude man naast mij de bank in. Hij knoopte z'n jas los, zocht een zakdoek en snoot luidruchtig zijn neus. Eenmaal geïnstalleerd liet hij z'n blik speurend door de kerk gaan. 'Hij war d'n beste van ons allemaal' zei hij opeens. 'Woar kende gij 'm van'? Ik legde uit wat de relatie was. 'Hij war mènne bruur'. 'O', reageerde ik verbaasd, 'waarom zit u dan niet bij de familie'? 'Ik zie al joare niemand mir. Ik lig eruit, onze Jo is d'n innige die aardig vur me is gebleven'. 'Zo, dat is nogal wat', zei ik, nieuwsgierig geworden; dit was vermoedelijk 'ome Cor', de schrik van het dorp, over wie in de familie niet werd gesproken. 'Onze Jo hi me geholpen nadat ik zèlfmurd probeerde te plegen', zei Cor, 'hij hi me nie in de steek geloate.' 'Maar uw eigen kinderen dan', vroeg ik, wetende dat hij die had. 'Die wille me alle zes nie mir zien', zei Cor mismoedig. Hij schoof wat op en neer over de bank en veegde een druppel van z'n neus. 'Maar doar hè'k 't zèlf noar gemakt, ik heb ze alle zes misbruikt'. Ik viel stil. Zeg daar maar eens iets op terug.

Hij is gestraft, hij heeft er spijt van en wil het goedmaken, maar niemand zit meer op hem te wachten. Ik had een beetje met hem te doen. Het was geen best verhaal, maar toch, hij maakte een verloren indruk. Ik ging na hem te communie en zag de afgewende hoofden toen hij langsliep.

Na de mis slofte Cor in z'n eentje naar huis. Toen hij voorbij de wagen liep waarin Jo lag, nam hij zijn pet af en veegde voor de zoveelste keer langs z'n neus.

Marjolijn Sengers, 12 januari 2014